

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΡΤΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Μαρκ. β΄ 1-12)
12 Μαρτίου 2017

Ίδιαίτερη έντύπωση στην σημερινή Ευαγγελική Περικοπή κάνει, ότι ο Χριστός θεραπεύοντας τον παραλυτικό δεν αναφέρεται στην πίστη του άρρώστου, που τελικά γίνεται καλά, αλλά στην πίστη εκείνων που τον μεταφέρουν. Στο θαύμα που περιγράφεται στο σημερινό Ευαγγέλιο είναι ύπαρκτη μια πίστη συλλογική, που προϋποθέτει συνεργασία, κοινό προγραμματισμό, κοινή ενέργεια.

Στο σπίτι που βρέθηκε ο Χριστός να μιλά στα πλήθη των συγκεντρωμένων, η άδιαφορία των πολλών έφραξε σαν τείχος την πόρτα στην ανάγκη του παραλύτου να περάσει για να συναντήσει τον Λυτρωτή. Ο πόθος όμως και η έπιμονή των ολίγων που τον μετέφεραν τους έκανε να καταφέρουν να ανοίξουν πέρασμα από το πιο άπίθανο μέρος. Ανεβαίνουν στη στέγη, δημιουργούν ένα μεγάλο άνοιγμα στην οροφή και κατεβάζουν τον παραλυτικό ανάμεσα στο πλήθος, μπροστά στον Διδάσκαλο.

Όταν με κίνητρο την αγάπη ή προσωπική πίστη του ένδου συνταιριάζει με εκείνη των άλλων, η έντασή της πολλαπλασιάζεται. Οί μαθητές του Χριστού από την αρχή δεν έμειναν μονάδες, αλλά συγκεντρώθηκαν γύρω Του και αποτέλεσαν έναν ιερό σύλλογο. Στη συνέχεια, με την παρουσία του Παρακλήτου συνέστησαν την Έκκλησία. Στη μεγάλη αυτή οργανική ένότητα ή πίστη, ή αγάπη και ή προσευχή του κάθε πιστού ενισχύονται από την παρουσία των άλλων.

Η ανταπόκριση του Χριστού στη συλλογική πίστη των ανθρώπων αυτών είναι άμεση, θεραπεύει τον άσθενή, αλλά τα λόγια Του δημιουργούν έκπληξη. Απευθυνόμενος στον παραλυτικό του λέγει: «Τέκνον, αφέωνταί σοι αί άμαρτίαι σου». Ο Χριστός δεν στέκει στην έπιφάνεια. Ο λόγος Του είσχωρεΐ στην καρδιά του προβλήματος. Πηγαίνει σ΄ ένα βαθύτερο επίπεδο, πηγαίνει κατ΄ εϋθειαν στην ουσία.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση του παραλυτικού, ή συνάφεια άσθενείας και άμαρτίας, και συνεπώς ή σχέση συγχωρήσεως και θεραπείας ήταν άμεση. Από κεΐ έπρεπε να αρχίσει ή θεραπεία, από την απομάκρυνση της νοσογόνου αίτίας, με τη συγχώρηση.

Η πρώτη λέξη, «τέκνον», αποκαθιστά τη διαταραγμένη σχέση του παραλυτικού με το

Θεάνθρωπο καὶ ἀποτελεῖ τὸν πρόλογο τῆς ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν καὶ τῆς ὀριστικῆς θεραπείας.

Οἱ θεραπείες αὐτὲς ἀποτελοῦν «σημεῖα» ποὺ δείχνουν ὅτι «νενίκηται τῆς φύσεως οἱ ὄροι» καὶ προμηνύματα τῆς γενικότερης ὑπέρβασης τῆς ἀνθρώπινης ὀδύνης, καὶ ἀντιφεγγίζουν τὴν τελικὴ καὶ παγκόσμια νίκη τοῦ Χριστοῦ πάνω στὴν ἀμαρτία καὶ στὴν κάθε λογῆς ἀρρώστια.

Ἡ ἄφεση τῶν ἀμαρτιῶν φανερώνει ἐπίσης τὴν δυνατότητα τοῦ κτιστοῦ ἀνθρώπου νὰ ζήσει τὴν ζωὴ τοῦ ἀκτίστου Θεοῦ. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀφετηριακὸ καὶ θεμελιώδες θαῦμα τοῦ Κυρίου. Ἐνῶ ἡ Θεϊκὴ προτροπὴ «Ἐγείρε, ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου» ἀποκαλύπτει τὴν βοήθεια ποὺ προσφέρει ὁ Κύριος στὸν ἄνθρωπο, νὰ ἀνακαλύψει τὴν ἔμπρακτη πατρικὴ Του ἀγάπη.

Ὁ ἑορταζόμενος σήμερα μεγάλος ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς στηρίζει, μὲ τὸ ἐκκλησιαστικὸ του φρόνημα καὶ τὴν θεολογικὴ του συνεισφορὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐπιτυγχάνεται μόνον μὲ τὴν ἠθικὴ του τελείωση, ἀλλὰ μὲ τὴν μετὰ πίστεως καὶ ἀγάπης προσωπικὴ του κοινωνία μὲ τὸν Χριστό.

Αὐτὴ τὴ βάση τῆς ὀρθοδόξου πίστεως προσφέρει ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ καὶ βεβαιώνει τὴν ἔλευση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τῆς βασιλείας τῆς ἀγάπης, ποὺ ἄρχισε μέσα στὴν ἱστορία μὲ τὴν ἐπὶ γῆς ἔλευσίν Του, γιὰ νὰ ὀλοκληρωθεῖ στὴν Δευτέρα ἔνδοξη Παρουσία Του. Ἀμήν.

[dkpdf-button]